

RECENSIE JEUGDTHEATER

DeRonde/Deroo, Het Houten Huis Hou Vast (7+)

Heerlijke viering van het wetende lijf

Wendy Lubberding

22 januari 2026

Gezien op 21 januari 2026, Grand Theatre, Groningen

Twee mannen liggen op hun buik tegenover elkaar op de vloer, met de kruinen van hun hoofden dichtbij elkaar en hun gezicht naar beneden. Hun armen liggen gestrekt langs het lijf. Op een onhoorbare, maar snelle maat trekt een spiertrekking hun hoofd, handen en voeten telkens licht omhoog, huphuphuphup, zodat hun lijf als een banaan wordt gekromd. Een derde man probeert hen te stoppen. Maar als hij de armen van de ene neerdrukt, blijft de rest des te harder omhoogkomen. Legt hij zijn eigen lijf over dat van de ander heen, begint de derde aan een versterkte versie van het ritmisch kromtrekken.

Wat een heerlijke voorstelling is *Hou Vast* (7+) geworden. Mimers en fysieke performers Nick Deroo en Tom de Ronde bouwen met muzikant en componist Martin Franke met alleen hun lichamen, de stem van Franke en een bovenmaatse zaklamp een heel eigen universum waarin een vriendenclubje van drie figuren op reis gaat in de donkerte. Ze stapelen zich om samen een vuurtoren te vormen die zijn licht laat schijnen door de nachtelijke mist. Ze gebruiken de arm en de stem van Franke om als radio te dienen zodat ze wat te luisteren hebben tijdens de rust. De vinger van De Ronde is een dwingend kompas.

Met groot komisch effect zetten ze hun lichamen in om de groepsdynamiek zichtbaar te maken. Er is er eentje die vol gekke, aanstekelijke geluiden zit, plus een tedere zangstem. Er is er eentje die best behulpzaam wil zijn maar ook stronteigenwijs is. En de derde voelt zich geroepen om de leiding te nemen. Die onderlinge verhoudingen geven spanning en strubbelingen en bij de leider tegen wil en dank een hoop stress. Hij rolt zijn kompanen in elkaar tot een balletje en rolt ze vooruit. Intussen blijft Franke onverstoord doorzingen tegen de billen van De Ronde.

In al het fysiek absurdisme is de boog van deze fysieke en muzikale voorstelling mooi opgebouwd. Steeds mondt een act uit in een onverwachte inzet van verschillende lichaamsdelen waardoor je even denkt: oh-oh. De figuren willen vooruit, lijken daarin ook stappen te zetten, maar komen voortdurend allerlei afleiding tegen. Ze frustreren zichzelf omdat ze zo beweeglijk zijn, omdat ze vastzitten in een onderlinge dynamiek en omdat ze, nou ja, ik denk dus dat ze kinderen zijn. Of kinderlijk. Nieuwsgierig, open, en daardoor super dapper stappen ze rond in de wereld die ze niet snappen.

Hun lijf doet mee in elke ontdekking en zo doen ze steeds twee stappen vooruit en soms drie terug.

Als je ongeveer zeven bent – de doelgroep van de voorstelling – is de wereld grotendeels op die manier tot je gekomen. Je bent begonnen aan groep drie, misschien vier, maar je hebt het speelkwartier nog zo hard nodig, want daarin kun je terug naar je lijf dat al zoveel weet, terwijl je hoofd zo hard moet werken om de letters en getallen te leren kennen. Je neus weet of het heeft geregend en er plassen zijn om in te stampen, of er wormen uit de modder komen kruipen, en je handen weten hoe het voelt om met een stokje in een plas te roeren tot het water troebel wordt.

Dat spelende, wetende lijf is zo belangrijk. Als je het veel mag gebruiken leer je zoveel over zulke belangrijke zaken in de wereld. Dichtbij en veraf, rechtop en ondersteboven, stinkend vies of fris en grassig schoon, onderdeel van een groep of lekker autonoom. Een vrij, ontdekkend lijf draagt bij aan je welzijn. Je lijf is je houvast in de wereld. Wat mooi dat *Hou Vast* dat viert.

Foto's: Joshua Walter